

Când inima-ți plânge

Lucica Boltasu

Când inima-ți plânge sub grele poveri
Și sufletul strigă la Domnul,
Când trupu-i cuprins de amare dureri
Și nu mai cunoști ce e somnul,
Ascultă o clipă al cerului glas,
Ce-ți spune duios: "Nu te teme!"
Și-n susuru-i blând: "Eu nicicând nu te las!
Nu plânge copile, nu geme!"

Când mintea-i purtată de-al morții taifun
Și gândul ți-e rob deznădejdiei,
Când nu mai auzi și zărești nimic bun
Și-n toate vezi numai primejdii,
Ridică-ți privirea spre-albastrul curat,
Spre munții ce sprijină zarea,
Te-ncrede-n Cuvântul ce Domnu-a lăsat,
Ascultă-i copile chemarea!

Când toată puterea s-a dus și ești frânt,
Iar lupta îți pare pierdută,
Când totul te-mpinge în jos spre pământ
Și jalea e tot mai acută,
Primește-ajutorul ce vine de sus,
Credința, speranța, iubirea,
Acceptă în suflet pe Domnul Isus
Și-odată cu El izbăvirea!

Când simți că prietenii toți te-au lăsat
Și-adâncă e marea uitării,
Când crezi că în toate ai fost blestemat
Și nu mai cunoști gustul sării,
Ocean de iubire îți dă Dumnezeu,
Prezent e cu tine oriunde,
Ca Tată îți spune: "Tu ești fiul Meu!
De Mine, tu nu te ascunde!"

Când lacrimi îți curg în neștire pe-obraz
Și trilul se pierde-n dumbravă,
Când tot ce trăiești se transformă-n necaz
Și viața ți-e sumbră și gravă,
Privește spre norul ce-n chip dantelat,
Își scutură tainic fuiorul,
Apoi, dus de vânturi, se lasă purtat,

Căci abur e el, veșnic cerul.

O boare e omul, un bulgăr de lut,
Țărână pe roată lucrată,
Cu cât modelarea mai mult a durut,
Cu-atât viața-i e mai curată.
Să știi, rugăciunea rostită plângând,
Deschide mai mult poarta zării,
O, vino Isuse, o, vino curând,
Dă curs Doamne Sfinte, chemării!

În suflet să-mi pui Doamne, Duhul Tău Sfânt
Și leagă-mi aripile frânte,
Când m-oi înălța, când mă rup de pământ,
Vreau inima-n mine să cânte!
De este sortit pentru-o vreme să plâng,
Dă-mi Tată-ntreită putere,
Păstrează-mă-n har, fă-mă verde de crâng,
La rându-mi să dau mângâiere!

01/02/16, Barcelona-Lucica Boltasu